

[Gunnar Fog-Petersen.]

Ytringer for Spot eller Haan. Der er f. Eks. ikke Tvivl om, at i Henhold til en saadan Straffebestemmelse vilde en Mand som Søren Kierkegaard kunne være blevet dømt til Fængsel den ene Gang efter den anden, for ikke at tale om Luther, som af sin Tids nidkære Værnere om de gældende Troslærdomme og Gudsdyrkelse blev antastet og maatte have en forstaaende Fyrstes Beskyttelse for ikke at blive straffet og komme i Fængsel. Og der er vel ikke noget tænkende Menneske, som tror, at de i Øjeblikket her i Landet gældende Troslærdomme vil blive staaende til evig Tid og ikke kan forandres. Historien viser, at Troslærdomme og Former for Gudsdyrkelse bestandig forandres, men forandres langsomt og trægt, og det kan ofte være nødvendigt, naar Reformatorer fremtræder, at de bruger stærke Ord, alvorlige Ord, haarde Ord. Det vil altid blive kaldt for Spot og Haan af dem, som føler sig kaldet til at værne det bestaaende paa det Omraade. I en Straffelov bør man ikke beskæftige sig med at bruge Bøder eller Fængsel paa Omraader, hvor der udelukkende bør være Tale om fri Aandsprøve; det er paa en helt anden Kampplads, Afgørelsen skal træffes om, hvad der skal være det sejrende i en saadan Kamp. Derfor vil jeg saa indtrængende, som jeg kan, henstille til dem, der mener, at en Straffelov, vedtagen i vore Tider, skal indeholde saadanne Bestemmelser, ikke at indsætte dem i den kommende Lov. Det kan ikke føre til noget som helst af Værdi for den religiøse Følelse af den ene eller den anden Art, men det kan føre til Misbrug. Derfor bør saadanne Bestemmelser ikke tages med.

Et Par Ord vil jeg gerne sige om Dødsstraffen. Jeg kan i øvrigt i det aller-væsentligste henholde mig til, hvad der er sagt af det ærede 7de tingvalgte Medlem (Rytter) og det ærede 16de tingvalgte Medlem (Godskesen), som, forekommer det mig, har fremført ganske overordentlig vægtige og klare Begrundelser mod i Straffeloven at optage Bestemmelser om Dødsstraf. Men den Betragtning, jeg gerne vil føje til, vil jeg fremsætte i Tilknytning til, hvad det ærede 7de tingvalgte Medlem sagde om, at Staten eller Samfundet havde ikke Brug for Dødsstraffen, kunde værne sig paa anden Maade. Det ærede 16de tingvalgte Medlem nævnte, at der jo kunde indtræde Tilfælde, hvor Samfundet kunde faa Brug derfor, og jeg tror, man maa indrømme fra alle Sider, at saadanne Tilstande kan komme til at indtræde. Men det er ikke

det, der er Tale om i denne Forbindelse, her er Tale om at bruge Henrettelse som Straf mod den, der har berøvet en anden Livet. Dette er jeg særlig imod ud fra den Betragtning, at naar man fra Samfundets Side tidligere har benyttet Dødsstraffen, har det ikke været ud fra den Opfattelse, at man havde Brug for den, at man ikke kunde værgе sig paa anden Maade. Thi der foreligger jo intet om — det modsatte synes snarere at være Tilfældet —, at Dødsstraf har formindsket Antallet af Mord. Nej, den Følelse, som har dikteret Dødsstraf, har dels været almindelig Hævnfølelse og Lyst til Gengældelse, og den tror jeg ikke tjener noget nyttigt Formaal, dels bundes den i den Tanke, at Livet trods alt anses for det største og kostbareste Gode, saa stort et Gode, at man, hvis man ser det blive berøvet en Medborger, da føler en Gru saa stærk, at man vil have Gentagelse udelukket. (*Schövelin*: Den Gru havde Morderen ikke, da han myrdede!). Den Gru har Morderen ikke haft, nej, men den føler man i Samfundet. Men i det Øjeblik Samfundet vil tage Morderens Liv, gør Samfundet sig imidlertid skyldig i samme Forbrydelse, som Morderen har gjort sig skyldig i, og dette synes jeg er oprørende og forkasteligt. Det ærede 16de tingvalgte Medlem (Godskesen) nævnte jo Eksempler paa — der kunde nævnes andre —, hvordan Befolkningen reagerer, naar Morderen skal henrettes, netop ud fra den samme Følelse, som dikterer den Gru, man føler, naar man erfarer, at Mord har fundet Sted. Derfor er jeg ogsaa af disse Grunde en Modstander af Dødsstraf og vil anbefale, at den ikke sættes ind i Loven. I øvrigt var det tilstrækkeligt at henvise til, at man ikke bør have en Bestemmelse i en Straffelov, som Erfaringerne viser man slet ikke bruger.

Der er blevet sagt om dette Straffelovsforslag — jeg husker ikke i Øjeblikket paa hvilket Tidspunkt af dets Behandling, men det er blevet sagt af en af Ordførerne i det høje Folketing eller her, at det jo ikke var det endelige, der vilde komme en Tid, hvor det var forældet, og hvor andre Tankegange, andre Vurderinger, andre Erfaringer vilde føre til, at ogsaa denne Lov skulde laves om og revideres, saaledes at der til den Tid kunde komme en Lov, som svarede til, hvad den Tid maatte kræve; og der er peget paa, at der nu er arbejdet med Lovforslaget i 25 Aar. Jeg vil gerne, inden jeg slutter, gøre mig til Talsmand for den Betragtning, at Lovforslaget maa blive gennemført hurtigst muligt, fordi jeg har en Følelse af, at det